

Arrest

nr. 36 774 van 8 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 november 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CHAYA-MOGHRABI, die loco advocaat C. VAN RISSEGHEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters, die volgens hun verklaringen op 20 augustus 2009 het Rijk zijn binnengekomen, dienden dezelfde dag een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelde, op basis van een vergelijking van vingerafdrukken, vast dat verzoeksters voorheen reeds in Polen verbleven. Hij verzocht derhalve de Poolse autoriteiten op 8 oktober 2009 om de overname van verzoeksters, op basis van artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG).

1.3. De Poolse autoriteiten verklaarden zich op 12 oktober 2009 schriftelijk akkoord met de overname van verzoeksters.

1.4. Op 20 oktober 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing die op 20 oktober 2009 ter kennis werd gebracht aan eerste verzoekster is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (S.K.) (...) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Uit het Eurodacverslag van 20/08/2009 blijkt dat betrokkene op 14/08/2009 in Polen een asielaanvraag heeft ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 13/10/2009 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon. Betrokkene verklaart dat zij op 11/08/2009 vanuit Grozny is vertrokken en dat zij via Rusland en Wit-Rusland in Polen is terechtgekomen. Zij verklaart dat zij geen andere keuze had dan er asiel te vragen. Zij verklaart dat zij het antwoord over haar asielaanvraag niet heeft afgewacht omdat zij onderweg weg was naar België omdat haar schoonbroer hier verblijft. Betrokkene reisde samen met haar 2 kinderen en haar schoonmoeder. Ook voor hen is er een terugnameakkoord van de Poolse autoriteiten.

Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar zij op 20/08/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene zegt dat zij naar België is gekomen omdat haar schoonbroer hier is die inmiddels werd erkend als vluchteling. Betrokkene verklaart geen familie te hebben elders in Europa. Betrokkene verklaart dat zij 2 nichten heeft in België en dat zij een zus heeft die hier met haar kind verblijft. Betrokkene behoort niet tot het gezin van deze familieleden zoals gedefinieerd in art.2§1 van bovenvermelde verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Wat de gezondheidstoestand van betrokkene betreft, verklaart betrokkene dat zij last heeft aan haar rechterzijde en dat zij vlekken heeft op haar huid. Betrokkene denkt dat het om een huidziekte gaat en verklaart dat "men" twijfelt aan huidkanker. Betrokkene zegt dat zij dat hier gaat laten onderzoeken. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven.

Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde gezondheidsproblemen haar verhinderen om te reizen. Een terugkeer naar Polen kan zelfs door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal

repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.(...)”

De beslissing die op 20 oktober 2009 ter kennis werd gebracht aan tweede verzoekster is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (T.Y.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Betrokkene heeft in Polen een asielaanvraag ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 13/10/2009 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart dat zij op 11/08/2009 vanuit Grozny is vertrokken en dat zij via Rusland en Wit-Rusland in Polen is terechtgekomen. Zij verklaart dat zij geen andere keuze had dan er asiel te vragen. Zij verklaart dat zij het antwoord over haar asielaanvraag niet heeft afgewacht omdat zij de bedoeling had om haar zoon hier in België te komen vervoegen. Betrokkene reisde samen met haar schoondochter en haar 2 kleinkinderen. Ook voor hen is er een terugnameakkoord van de Poolse autoriteiten.

Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar zij op 20/08/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene zegt dat zij naar België is gekomen omdat zij hier een zoon heeft die inmiddels werd erkend als vluchteling. Betrokkene verklaart geen familie te hebben elders in Europa. Haar overige 2 dochters (T.M.)° 19/01/1980 en (T.L.)° 23/12/1988 en haar beide zonen (T.S.)° 22/03/1974 en (T.S.)° juli 1976 verblijven allen in Urus-Martan (Rusland).

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat zij afhankelijk is van de hulp (financieel, medisch...) van haar inmiddels in België erkende meerderjarige zoon en diens gezin. Trouwens is deze zoon reeds in 2006 met zijn gezin naar België gekomen. Betrokkene heeft om de één of andere reden verkozen om in Rusland te blijven waar zij al die tijd omringd was door haar overige kinderen en zij dus op hun hulp kon rekenen indien zij hiertoe zou zijn genooddaakt. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Wat de gezondheidstoestand van betrokkene betreft, verklaart betrokkene dat zij hartproblemen en leverproblemen heeft en dat zij een te hoge bloeddruk heeft en dat haar knie pijn doet. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven.

Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde gezondheidsproblemen haar verhinderen om te reizen. Een terugkeer naar Polen kan zelfs door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. (...)

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betogen dat zij bij hun asielaanvraag de wens hebben geuit om hun familieleden in België te vervoegen en tevens hebben gewezen op hun nood aan medische verzorging. Zij lichten hun middel voorts toe als volgt:

“(…) Met betrekking tot de eerbiediging van artikel 8 EVRM, blijkt dat verzoekers hun wens onderlijnd hebben om de zoon en schoonbroer van de twee vrouwen te vervoegen, meer bepaald na het arrestatie van Mijnheer (T.) in bijzonder onmenselijke omstandigheden.

Welnu, stelt de Vreemdelingendienst, zonder enig andere vorm van motivering, dat concluanten sinds geruime tijd gescheiden leefden, omdat de zoon (en schoonbroer) sinds geruime tijd in België verbleef en tevens dat zij niet bewijzen dat zij om één of andere wijze van haar zouden afhangen.

Men verwijt beide dames om hun gezondheidstoestand door doktersattesten niet te bewijzen, terwijl zij in een centrum fedasil worden ondergebracht en dat als zij geneeskundige zorgen hebben verkregen, zij geen doktersattesten van de arts van het centrum hebben kunnen verkrijgen dat hun slechts hij was niet hiertoe bevoegd heeft uitgelegd.

Als vele asielzoekers die in opvangcentra worden opgesloten, zijn de termijnen voor de rendezvous met gespecialiseerde artsen bijzonder lang, zodat degenen die met het oog op een verwijzing Dublin worden ondervraagd, de materiële tijd van samenkomst geen gespecialiseerde arts hebben die hun op tijd een doktersattest opstelt.

Deze moeilijkheid verdubbelt zich voor de eisende partij van hun gebrek aan kennis aan het land en de nationale taal, in zoverre deze slechts de Rus spreken waar Tsjetsjeense. Er blijft niet minder dan zij mohammedaans zijn, dat hun traditie wil dat in geval van oude mensen of vermindering van de echtgenoot om ze te ondersteunen zij door hun mooie familie en of door hun zoon ouder worden verzameld.

Welnu, spreekt het koppel Albanees in is het moslim. Daarom is in hun ogen van familie bijzonder belangrijk, alsook van heerbevrizing Van familie solidariteit, onthaal in bijstand

Welnu, spreekt de twee dammen Russische en zijn het moslim. Daarom is in hun ogen de familie bijzonder belangrijk, alsook de regels van familiale solidariteit, onthaal en bijstand.

Daarom twijfelt de familie (T.) niet aan hun recht op morele en eventueel morele steun van hun naaste familieleden, welke ook de duur van de scheiding zou zijn.

Anderzijds geven de huidige communicatiemiddelen aan de gescheiden families de mogelijkheid om in contact te blijven via het Internet, Skype, webcams en draagbare telefoons, zodat de fysische verwijdering niet noodzakelijkerwijze een materiële verwijdering met zich meebrengt.

Aangezien beide zusters onlangs een tragisch overlijden hebben meegemaakt, is het voor hen bijzonder belangrijk dat zij zich zouden kunnen verenigen om zich te reconstrueren en bij te staan. Hen van elkaar scheiden zou ontegensprekelijk artikel 8 EVRM schenden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt trouwens in haar arresten nr 1365/07 ten aanzien van Bulgarije dat de niet gemotiveerde scheiding van een familie in het kader van een teruggrijping een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Met betrekking tot de eerbiediging van artikel 3 EVRM. blijkt dat de omstandigheden van huisvesting van verzoekers ten gevolge van hun asielaanvraag een onmenselijke en vernederende behandeling is.

Zij werden inderdaad helemaal niet geïnformeerd over hun rechten, schoolgang voor hun kinderen of medische verzorging.

De familie wist inderdaad niet dat zij een advocaat nodig hadden, dat zij van kosteloze rechtsbijstand konden genieten, dat zij recht hadden om een dokter te raadplegen of op een school voor de kinderen.

De toestand is des te schokkerend dat het koppel gewag gemaakt heeft van gezondheidsproblemen die aanleiding had kunnen geven tot het indienen van een regulariseringsaanvraag van hun verblijf om medische redenen, maar vooral tot een begin van behandeling voor de twee vrouwen.

Het is dus volledig strijdig met het beginsel van goed bestuur om aan verzoekers te verwijten dat zij geen medisch attest hebben ingediend ter ondersteuning van hun stelling, wetende dat zij er niet eens van werden geïnformeerd dat zij recht hadden om een kosteloze medische behandeling. (...)

Opdat verzoeksters zich zouden kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van hun gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeksters enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling hebben. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) kan bovendien slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Eerste verzoekster toont deze afhankelijkheid evenwel niet aan. Verzoeksters beweren louter dat zij steeds in contact gebleven zijn met hun verwanten in België via de moderne communicatiemiddelen en dat zij niet twijfelen aan het feit dat zij moreel gesteund zullen worden, doch bewijzen hiermee niet dat zij effectief een gezin vormen met hun in België verblijvende familieleden. Verzoeksters betogen verder nog dat in hun traditie familiale solidariteit, onthaal en bijstand belangrijk zijn en dat ouderen door hun kinderen worden ondersteund en opgevangen, maar stellen anderzijds dat zij in België beroep dienen te doen op de door de overheid ingestelde opvangcentra en geven te kennen dat zij aan hun lot worden overgelaten. Er blijkt derhalve geenszins dat verzoeksters enig gezinsleven in België hebben dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Verzoeksters kunnen dan ook niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg waar wel sprake was van een effectief gezinsleven.

Verzoeksters stellen ter onderbouwing van hun stelling dat zij onderworpen werden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen en bestraffingen dat hun huisvesting in België ondraagzaam is, dat zij niet werden geïnformeerd over hun rechten, dat zij niet wisten dat zij de mogelijkheid hadden om hun kinderen naar school te sturen of medische verzorging te krijgen en dat zij niet op de hoogte gesteld werden van de mogelijkheid om te genieten van kosteloze rechtsbijstand.

Door deze uiteenzetting tonen zij evenwel niet aan dat de bestreden beslissingen, die bepalen dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag, leiden of kunnen leiden tot een miskenning van hun door artikel 3 van het EVRM gewaarborgde rechten.

In de mate dat verzoeksters nog aangeven dat een niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur zou miskend zijn doordat het bestuur oordeelde dat geen bewijzen werden aangebracht van de beweerd medische problemen moet worden gesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om te eisen dat wanneer een asielzoeker aangeeft dat hij zijn asielaanvraag om medische redenen in België zou willen behandeld zien hij tevens het bewijs van zijn medische problemen dient aan te brengen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeksters voeren in een tweede middel aan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) geschonden zijn. Tevens stellen zij dat "het beginsel van goed bestuur" geschonden is en een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt. Zij betogen hieromtrent het volgende:

"(...) a) De Vreemdelingendienst stelt in beide beslissingen dat partijen geen specifieke redenen zouden hebben opgegeven voor de behandeling van hun dossier in België om vervolgens te stellen dat zij zowel de aanwezigheid van de zoon en schoonbroer als erkende vluchteling van de twee dammen in België sinds verschillende jaren als hun gezondheidstoestand zouden hebben opgegeven.

Het is duidelijk tegenstrijdig minstens een manifeste appreciatiefout wanneer men enerzijds stelt dat verzoekers geen specifieke motieven hebben, om vervolgens deze motieven te beschrijven.

b) De Vreemdelingendienst verwijt aan verzoekers dat zij geen medisch attest hebben ingediend die de onmogelijkheid van repatriëring zou rechtvaardigen. Welnu blijkt duidelijk uit de beklagenswaardige omstandigheden van huisvesting van verzoekers, dat zij niet hebben kunnen genieten van de geschikte sociale en medische omkadering die Fedasil hen had moeten verlenen. Het beginsel van goed bestuur had aan de Vreemdelingendienst de verplichting moeten opleggen om aan verzoekers een bijkomende informatie te verschaffen aanzien zij kennis had van de delicate en precaire huisvestingsomstandigheden van door ernstige feiten in hun land van oorsprong zwaar beproefde personen.

Volgens het beginsel van goed bestuur had de Vreemdelingendienst dubbel opletten moeten zijn en aan verzoekers de nodige informatie verstrekken.

c) Met betrekking tot het gebrek aan motivering en manifeste appreciatiefout, doordat de Vreemdelingendienst zonder enige verder uitsluitel poneert dat 3 jaar verblijf in België noodzakelijkerwijze de banden tussen zoon (of schoonbroer) en moeder zou hebben verbroken.

Anderzijds vraagt de Vreemdelingendienst niet eens of beide vrouwen in contact zijn gebleven via het Internet, telefoon, briefwisseling of zelfs door geregelde reizen van betrokkene naar Tsjetsjenië. Aldus is de motivering met een ernstige leemte behept.

d) De Vreemdelingendienst stelt dat verzoekster niet bewijst dat zij van de bijstand van haar zoon (schoonbroer) zou afhangen, zonder dat enig uitsluitel wordt gegeven waarom een dergelijk middel de weigering van behandeling door België zou rechtvaardigen.

Anderzijds, aangezien de Vreemdelingendienst geen enkele bijkomend onderzoek gevoerd heeft nopens de banden tussen familie leden weet zij niet eens of het mogelijk is dat verzoekster moreel of materieel van haar zoon in België zou kunnen afhangen.

In de praktijk is het evident dat een zoon die sinds geruime tijd in een land verblijft, noodzakelijkerwijze een morele, of zelfs financiële steun zal zijn voor zijn moeder (en schoonzus) die asiel aanvraagt.

Degene die het eerste aangekomen zal zijn, zal vanzelfsprekend het gebruiken en gewoonten van het land kennen, alsmede de goede scholen, dokters, administratieve gebruiken en demarches. Aldus zal zijn logischerwijze een steun zijn voor de zopas aangekomene.

Hieruit volgt dat het middel van de Vreemdelingendienst duister is en aan verzoekster niet toelaat te weten waarom haar verzoek verworpen werd. Dit stemt overeen met een gebrek aan motivering.

d) Met betrekking tot het beginsel van goed bestuur strekkende tot een betere behandeling van het dossier en een betere integratie van de kandidaat vluchtelingen, aangezien bepaalde leden van de familie zich reeds in België bevinden

Het hoeft geen betoog dat het beheer van een asielaanvraag van het lid van één en dezelfde familie in hetzelfde land, zonder twijfel een snellere behandeling zal toelaten, alsook een juridische coherentie en een snellere integratie van de kandidaat vluchtelingen in het land van onthaal. (...)"

De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan deze zijn genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 van de verordening 343/2003/EG, vastgesteld dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeksters, nu zij reeds eerder een asielaanvraag indienden in Polen. Er wordt tevens geduid waarom de door verzoeksters aangebrachte gegevens niet aanvaard worden als redenen om hun asielaanvragen, op basis van de artikelen 3 en 15 van de verordening 343/2003/EG, toch in België te behandelen. De Raad wijst er voorts op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoeksters niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hun bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoeksters daarnaast stellen dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt op dat het niet tegenstrijdig is om de door verzoeksters aangebrachte verklaringen te hernemen en vervolgens toe te lichten waarom deze verklaringen niet toelaten toepassing te maken van de artikelen 3 en 15 van de verordening 343/2003/EG.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeksters geen medische attesten hebben neergelegd ter staving van hun beweerde gezondheidsproblemen. De stelling van verzoeksters dat de omkadering door Fedasil te wensen overliet en dat zij onvoldoende geïnformeerd waren, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeksters – die voordien van Polen naar België waren afgereisd – op geen enkele wijze aannemelijk maakten dat hun medische situatie hen verhinderde te reizen. Zoals reeds gesteld mag bovendien van vreemdelingen die aangeven te kunnen beschikken over de hulp van familieleden in België om hen wegwijz te maken en die stellen ernstige medische problemen te hebben en die zich hierop wensen te beroepen in het kader van een aanvraag bij een bestuur verwacht worden dat zij deze problematiek staven met medische attesten.

Verzoeksters kunnen ook niet gevolgd worden in hun stelling dat een appreciatiefout werd gemaakt doordat werd geponeerd dat hun banden met hun in België verblijvend familielid werden verbroken. Een dergelijke stelling is in de bestreden beslissingen namelijk niet opgenomen. In de bestreden beslissingen wordt slechts gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoeksters afhankelijk zijn hun in België verblijvend familielid.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft voorts door te duiden dat niet blijkt dat verzoeksters niet ten laste zijn van hun in België verblijvende familielid aangegeven waarom hij oordeelde dat geen toepassing van de in artikel 15 van de verordening 343/2003/EG voorziene humanitaire clausule diende gemaakt te worden. Verzoeksters geven aan niet akkoord te gaan met dit standpunt maar tonen niet aan dat de stellingname kennelijk onredelijk is. Zij beperken zich immers tot de bewering dat het evident en logisch is dat zij zullen gesteund worden door respectievelijk hun schoonbroer en zoon, maar legden hier geen bewijs van voor. De Raad merkt ten overvloede op dat verzoeksters hun eigen bewering ondergraven door te benadrukken dat zij opgevangen worden door de overheid en aangeven afhankelijk te zijn van Fedasil voor hun sociale en medische omkadering. Met betrekking tot het door verzoeksters neergelegde bewijs van een geldstorting op 13 oktober 2009 door hun Belgisch familielid aan een persoon in Rusland kan slechts worden vastgesteld dat dit document niet aan het bestuur werden voorgelegd zodat het met dit stuk geen rekening kon houden. Tevens moet worden geduid dat verzoeksters zich op de datum van de geldstorting in België bevonden en niet als begunstigden werden aangeduid, zodat niet blijkt wat verzoeksters met deze documenten wensen aan

te tonen.

Verzoeksters betogen daarnaast ten onrechte dat het zou getuigen van goed bestuur om hun asielaanvraag in België te behandelen. Daar een asielpprocedure opgestart werd in Polen is het immers aangewezen dat de daar reeds begonnen procedure voortgezet wordt, in plaats van een nieuwe procedure in België op te starten. Verzoeksters tonen met hun betoog dan ook geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeksters hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK